

tikken. Dertil maa jeg sige, at jeg tror, det er en fortræffelig Finansminister, vi nu have, men man maa jo med Beklagelse sige, at denne Finansminister kan ikke sidde evig, der kan hænde ham eller Ministeriet noget menneskeligt, det er tænkeligt, selv om man neppe bør haabe det, men det kan i alt Fald ske, og der kan saa komme en anden Finansminister, som ikke er nær saa fortræffelig som den nuværende. Og naar den ny Minister en skønne Dag finder det for godt, kan han mir nichts dir nichts gaa hen og lukke Banken, men dette er for stor en Magt og Myndighed at lægge i en enkelt Mands Haand, og derfor mener jeg, at Nationalbanken eller Kontrolraadet bør adspørges.

Derfor har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag, som er af mere formel end principiel Natur. Det gaar ud paa, at der til Etableringsfonden tilskydes et Beløb paa 150,000 Kr. i Stedet for som foreslaaet 50,000 Kr. Jeg har fastholdt dette Ændringsforslag, uagtet det ikke er af principiel Natur, idet jeg gerne her vilde gøre opmærksom paa, at de 50,000 Kr., som den højtærede Minister mener ville være tilstrækkelige, neppe ville være det. Man maa huske paa, at denne Bank begynder uden en eneste Øre og begynder med Prætention om at være en Statsbank med Direktører, der skulle lønnes, med Fuldmægtige, Skrivere og hele Musikken, og den begynder med Udgifter af forskellig Natur. Den første Udgift er ikke blot Udgift til Etablering, men den Udgift, der kommer af, at Bankens egne Obligationer blive udtrukne før de Kreditforeningspapirer, som Banken har til Dækning for sine Obligationer. Jeg sætter f. Eks., at Banken udsteder 15 Mill. Kr. i egne Obligationer; herfor køber den nu Kreditforeningsobligationer til et Beløb af 15 Mill. Kr., men dem køber den *ud af* en samlet Emission af f. Eks. 75 Mill. Kr., altsaa en Femtedel. Men nu er det ingenlunde givet, at de Obligationer, der udtrækkes, just udtrækkes i den Femtedel, Banken ligger inde med; derved kan det ske, at dens egne Obligationer udtrækkes paa et tidligere Tidspunkt end de Obligationer, den har til Dækning. Det er vel ikke en egentlig Udgift, det er kun et Forskud, men der maa dog være Penge dertil. Derimod faar Banken en meget betydelig Udgift, og den er slet ikke taget i Betragtning, det er et *Rentetab*. De Herrer ville have set, at i Nationalbankens Responsum — en meget klog Indstilling, som de Herrer i Udvalget sikkert burde

have været mere glade for, end de egentlig have været — henpeges der netop paa det yderst uheldige ved, at man lader 15 Mill. Kr. virke paa en Gang med al deres Kraft, paa en Gang komme ind paa Markedet, i Stedet for at gøre Opkøb af Obligationer i smaa Partier. Men skal man opkøbe i forholdsvis smaa Partier efter Hensyn til, hvad Markedet i det givne Øjeblik kan taale, kan Banken ikke faa anbragt alle sine Penge paa en Gang. Derfor er den nødt til at sætte nogle af de Penge, den har faaet ved selv at udstede Obligationer, hen paa Folio et eller andet Sted, en midlertidig Anbringelse, som naar Pengene alligevel skulle være ret disponible, neppe vil give saa høj Rente, som Banken selv skal svare af sine Midler. Derigennem vil den allerede det første Aar kunne faa et ret betydeligt Rentetab, for hvilket den ingen Dækning har. Under saadanne Forhold ville 150,000 Kr., ikke 50,000 Kr., være en passende Etableringsfond. Det vilde se grimt ud, om Ministeriet om et Aar skulde komme og bede, om Banken ikke maa laane 50,000 Kr. til.

Endelig skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger om et mere formelt Ændringsforslag, som jeg vil bede Udvalget om at tage, da det ikke er principielt. Banken har jo en Tiendeafdeling, og denne Afdeling har en Reservefond. I det Øjeblik Tiendeafdelingen er afviklet, altsaa hele Tiendehistorien færdig, er det naturligt, at der skal disponeres over denne Reservefond. Lovforslaget anser det nu for rigtigt, at denne Reservefond bør tilfalde Statskassen. Dette udtrykkes paa den omstændelige Maade, at det siges, at den tilhører Statskassen, og der bliver at træffe nærmere Bestemmelse om dens Anvendelse. Jeg synes i al Ælmindelighed, at naar man vil sige, den tilfalder Statskassen, skal man ikke sige tilhører, al den Stund den faktisk hele Tiden tilhører den, og at man ikke skal sige, der skal træffes Bestemmelse om dens Anvendelse, naar Meningen er ganske klar, nemlig at Pengene skulle gaa ind i Statskassen. Bestemmelsens nuværende Affattelse kunde til sin Tid fremkalde Stridsspørgsmaal om, hvor Pengene skulle hen, og hvem der skal træffe Bestemmelse derom. Jeg henstiller til Udvalget at tage den ikke principielle, men snarere formelle Ændring, jeg har stillet, under velvillig Overvejelse.

Nogle Ændringer af mere formel Natur, som jeg kunde have ønsket, har jeg ikke stillet. Jeg vil kun pointere, at jeg tror, det vilde være mere heldigt, om vi